

اثربخشی آموزش نظریه خودتعیین گری بر شایستگی اجتماعی – هیجانی دانش آموزان محروم از آموزش مجازی

ناصر کشاورز*: کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوکان

Naser_69_88@yahoo.com

هه لاله حیدری: ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه علوم تحقیقات سنندج

helaleheidari@yahoo.com

سمیه شهبابی وند: کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه الزهرا

Somaye.sh73@gmail.com

مریم وکیلان: کارشناسی روانشناسی دانشگاه پیامنور واحد سقز

Maryamvakilianpsychology022@gmail.com

چکیده

پژوهش حاضر با هدف اثربخشی آموزش نظریه خودتعیین گری بر شایستگی اجتماعی – هیجانی دانش آموزان محروم از آموزش مجازی انجام شد. روش این پژوهش نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون – پس آزمون و گروه کنترل بود. جامعه آماری پژوهش شامل تمامی دانش آموزان پسر مقطع ابتدایی شهر بوکان در نیم سال اول تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ بودند. از بین آنها ۳۰ نفر به روش نمونه گیری هدفمند به عنوان نمونه پژوهش انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه آزمایش (۱۵ نفر) و کنترل (۱۵ نفر)، گمارده شدند. افراد گروه آزمایش بسته آموزشی نظریه خودتعیین گری را در ۸ جلسه ۹۰ دقیقه‌ای (هر هفته ۲ جلسه)، به صورت گروهی دریافت کردند؛ افراد گروه کنترل به مدت ۲ ماه در لیست انتظار قرار گرفت. به منظور جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه‌های شایستگی اجتماعی – هیجانی زو و جسی (۲۰۱۲) استفاده شد. جهت تحلیل داده‌ها از آزمون تحلیل کوواریانس، استفاده شد. یافته‌های حاصل از تحلیل داده‌های پژوهش نشان داد که با کنترل اثر پیش آزمون، بین میانگین نمرات پس آزمون افراد گروه های آزمایش و کنترل در متغیرهای شایستگی اجتماعی – هیجانی تفاوت معناداری وجود داشت ($p < 0.001$). در مجموع، با توجه به نتایج این پژوهش می‌توان گفت که استفاده از آموزش نظریه خودتعیین گری یادگیری می‌تواند به عنوان مداخله‌ای مؤثر در جهت افزایش شایستگی اجتماعی – هیجانی دانش آموزان، مورد توجه مشاوران قرار گیرد.